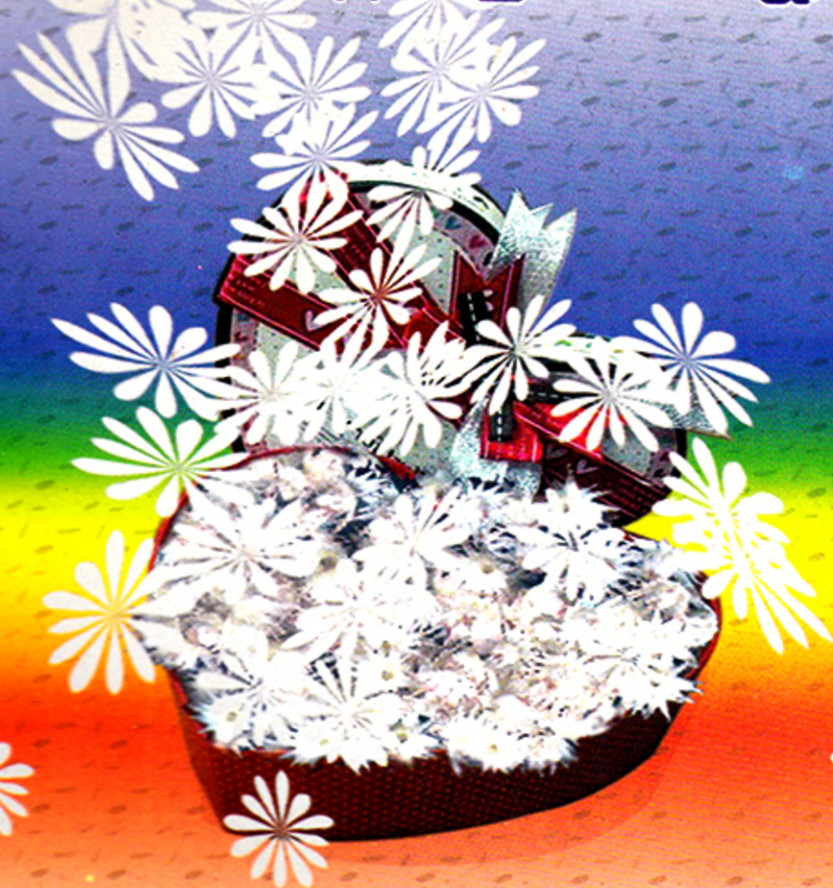

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ခရေတွေ ရနံ့ မပြယ်သရွေ့

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ
မေတ္တာချုပ်

အခန်း(၁)

"ခရပန်းတွေ ...

ဟိုမှာ တစ်ပွင့်၊ ဒီမှာ တစ်ပွင့်နဲ့ တစ်ပွင့်ချင်းကနေ ပေါင်းစုလို့ ခရေမိသားစုတွေ မြေမှာ ပြန့်ကျဲကာ သူတို့ ဘဝကို အလှဆင်နေကြပြန်ပြီ။ လေနတ်သား၏ ကျီစယ်ခြင်းကြောင့် သယ်ဆောင်လာသော ခရေရနံတွေက သူ့နှာခေါင်းကို တို့ ထိဆော့ကစားလို့ ပါ။ မွေးလိုက်တာ ခရရယ်။ ။ နွမ်းနွမ်းခြောက်ခြောက် ကြေကြေမွမွ မင်းတို့ ကတော့ သစ္စာရှိနေဆဲပါပဲနော်။ သစ္စာကို ဘာနဲ့ မွမ်းမံခြယ်ပြရပါသလဲ။ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုမက ရှိနေပေမယ့် ဝေးကွာခြင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်တိုင်းကို နှောင့်ယှက်နှိပ်စက်နေကြတာ ကာလများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သူ ...

ခရေပင်အောက်ကို ရောက်သည် နှင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသော ခရေပန်းတွေကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်နေမိ၏။ သူ ဒီခရေပင်အောက်ကို ခဏခဏ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ပန်းမကောက်ဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ အခု ကောက်နေမိတာ ဘယ်သူပန်ဖို့ အတွက်လဲ။ ပန်သူမဲ့သွားတဲ့ ဒီခရေတွေ...

ဟူး ... ကောက်လက်စ ပန်းတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း မြေပြင် ပေါ်မှာ စုပုံထားလိုက်သည်။ ။ အလွမ်းတွေကို ပန်းတွေလိုသာ ကောက် ယူစုပုံလို့ ရရင် ဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာ အလွမ်းစေတီ တစ်ဆူနဲ့ ပန်း စေတီ တစ်ဆူ တည်ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ။

မမရယ် ...

ပန်သူမဲ့နေတဲ့ ခရေပန်းကလေးတွေ သနားဖို့ ကောင်းသလို ပန်းက လေးတွေက ပြန်သနားတာ ခံနေရလောက်အောင် မောင့်အဖြစ် မောင့် အချစ်က ကံခေလွန်းလှပါတယ်။ မောင် ပျော့ညံ့ခဲ့တယ်။ မောင် ပျော့ညံ့ လို့ ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတဲ့ မမနဲ့ မောင့်ကြားမှာ ကျေးဇူးတရားတွေက ကံကြမ္မာကို လက်တံရှည်ရှည်နဲ့ မွေနှောက်ပစ်လိုက်တာပဲနော်။

မမ ... မောင့်ရင်ထဲက စကားတွေကို မမ မကြားနိုင်ပေမယ့် ထပ်ခါ တလဲလဲ ပြောနေဦးမှာ ပါ မမရယ်။ မမကို မောင် ချစ်တယ်။ မောင့်အသက်နဲ့ ခန္ဓာ တည်နေသရွေ့ မောင် မမကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဟောဒီ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ ခရေပွင့်တွေကို သက်သေထူပြီး မောင် တိုင်တည်ပါရစေ။ ကြုံလာရတဲ့ အဖြစ် သနစ်တွေကြားမှာ ချစ်ရသူနဲ့ ကွေကွင်းရသမျှ မောင့်ဘဝ ဒီခရေတွေလို မြေခ ကြွေကျပါစေ မမအပေါ်ထားတဲ့ မောင့်မေတ္တာ၊ မောင့်သစ္စာတွေ လန်းနေ မွေးနေဆဲပါ မမ။

မဖြစ်နိုင်ခြင်း အကြောင်းတရားတွေ နှိပ်စက်လေသမျှ ဒီကမ္ဘာမြေ ကနေ မောင်ထွက်ခွာသွားချင်ပါပြီ။

ခရေပန်းလေးတွေရယ် ...

မင်းတို့ နေနိုင်ရက်တယ်နော်။ ငါ့ဒုက္ခ၊ ငါ့ဝဋ်ကြွေးတွေကို မင်းတို့ ရဲ့ ရနံ့တွေလို လေပြည်ကြားမှာ လွင့်မျောလိုက်ပါခွင့်ရအောင်

ဆောင်ကြဉ်းပေးပါတော့လား။ အခုတော့ ဝေဒနာပီလို့ မချီအောင် ခံစား
နေရတဲ့ ဘဝမှာ ငါ ဘာကောင်လဲတောင် ပြန်မစဉ်းစားနိုင်တဲ့ အဖြစ်ပါ။
လေပြည်ရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့အသက် ငါ့ဝိညာဉ်ကို ခုပဲ ဆောင်ကြဉ်း ခေါ်
ဆောင်သွားပါတော့လား။

သူ ... သူဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ နာမည်က ဗိုလ်ဝေးဇော်ပါ။ ဇော်ကို ဖြုတ်ပြီး ဗို
လ်ဝေးလို့ အများ သူငါ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာကပဲ ချစ်သူနဲ့ ဝေးပြီး အလွမ်း
တွေ ဗိုလ်စွဲဖို့ နိမိတ်ဆောင်ခဲ့တာလား။

"ဒယ်ဒီ "

ခေါ်သံကြောင့် သူ ခရေပန်းတွေဆီမှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သ
ည် ။

"ဒယ်ဒီ "

သူ ထရပ်လိုက်တော့ ချာချာက ဂါဝန်လေး တဖားဖားနှင့် ပြေးလာ
သည် ။ အနားကိုရောက်တော့ ခရေပန်းတွေကောက်ပြီး စုပုံထားတာကို
အရင်ကြည့်၏။

"ဒယ်ဒီ ... ကောက်ထားတာလားဟင် "

"ဟုတ်တယ် ... သမီးရဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ "

"ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ ... ဒယ်ဒီ "

"ကြိုးမရှိလို့ ပေါ့ သမီးရယ် "

ကြိုးမရှိလို့ ဆိုတော့ ချစ်သည်းချာလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည် ။
ကလေးက ကလေးအတွေးနှင့် တန်သလောက်မို့-

"ဘာလို့ ကြိုးမရှိရမှာ လဲ ... သမီး ရှာပေးမယ် "

"သမီး"

ဗိုလ်ဝေး ကလေးလက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကလေးက သူပြောချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ကလေးပြောသလို ပန်းသီဖို့ ကြိုးတွေ ပေါတာမှန်ပါတယ်။ သူက ဒီခရေ ပန်းတွေကို သံယောဇဉ်နဲ့ သာလျှင် သီကုံးခဲ့သူပါ။ အခု သူရင်ထဲက ကြိုးနဲ့ သီလို့ မရတော့တဲ့ အနေအထားမှာ ကြိုးကိုဝှက်လို့ ပန်းကိုသာ စုပုံထားမိသည့် အဖြစ်ကို သမီးလေး ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။

"ဒီပန်းတွေကို ဒယ်ဒီ မသီချင်တော့လို့ ပြောတာ သမီးရဲ့ ... ဒယ်ဒီက သမီး သိထားတဲ့ ကြိုးနဲ့ သီတာ မဟုတ်ဘူး "

ကလေးက သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည်။ သူပြုံးလိုက်ပြီး သမီးခေါင်းကို ပွတ်ကာ ...

"သမီး ပန်ချင်လို့ လား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဆို ဘာလို့ သီနေမှာ လဲ သမီးရဲ့ ... ထားခဲ့"

"ဒယ်ဒီ"

သူထရပ်မည်လုပ်တော့ သမီးက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ကာ-

"မာမီပန်ဖို့ သီပေးပါလား"

ဗိုလ်ဝေး တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းမကြိုက်လို့ နန်းမထိုက် တော်မဝင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘုန်းကံမြင့် ဆံထုံးမှာ တစ်ပွင့်တည်း ပန်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ အချိန်တန်ရင် ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်လာမှာ ပဲလို့ပြောတဲ့ သူ့အတွက် ပန်းသီပေးရင် ပန်းလည်း နွမ်း၊ ကြိုးလည်း ပြတ်

တာပဲ အဖတ်တင်မှာ ပေါ့။ ပန်းကိုမှ မမြတ်နိုးတတ်တာ ပန်းအလှပျက် ရုံပဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူး လား။

"သီပေးနော်"

"သမီးရယ်"

သမီးလည်း သူမမိရဲ့ ဉာဉ်အတိုင်း ပန်းမကြိုက်ဘူးတဲ့ ။

"မာမိက ကလစ်လှလှတွေပဲ ပန်တာ။ ပန်းမကြိုက်ဘူး သမီးရဲ့ "

"မာမိက ဘာဖြစ်လို့ ပန်းမကြိုက်တာလဲဟင်"

"သမီးလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်"

"သမီးက ခေါင်းရှုပ်လို့ မပန်တာ"

"မာမိလည်း ဒီလိုပဲပေါ့"

"ဒယ်ဒီ"

"ပြောလေ သမီး"

"မာမိက ဒယ်ဒီကို ခေါ်ခိုင်းလို့ "

"အင်း .. သွားကြမယ်လေ"

ဗိုလ်ဝေး သမီးကို ပွေ့ချီလိုက်စဉ်မှာ ပဲ ခြံထဲသို့ ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင် ဆပ်ဖ်ကား တစ်စီး ဝင်လာသည် ။ သူတို့ ပဲဖြစ်မှာ ပါလို့ အတွေးက ခြေလှမ်းကို ခဲဆွဲထားလိုက်သည့်နှယ်။ မတွေ့ကြတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ...

တစ်သက်လုံး ပုန်းနေလိုက်ပါတော့လား။ ခုတော့ ဝေဒနာကို တွန် သံပေးကာ နွေအခါကုန်လို့ သူ ပျံ့ပြေးပြီးမှ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမှာ

အဟောင်းတွေ တူးဆွဖို့ ရောက်လာခဲ့လေသလား။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ 'လွမ်း' 'ဇာတ်လမ်းထဲက စာသားလေးလို ဘုံမာယာဇာချဲ့ ကြမ္မာနည်းသည် လက်ညှိုးထိုး ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ရင်ဘတ်ထု ငိုချင်းချလိုက်ရတော့မှာလား။ အကုန် မကောင်းခဲ့ကြလို့ ဟက်တက်ကွဲခဲ့တဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကျပ်စည်းပြီး အကောင်းတွေ မကုန်နိုင်အောင် တမ်းတလွမ်းမောရတဲ့ ရက်တွေ ကုန်လွန်စေချင်ပေမယ့် ဝဋ်ခံနေရလေရောသလား။

"ဒယ်ဒီ"

"ဟင်"

"သွားမယ်လေ"

"အေး .. အေး"

သမီးက သတိပေးမှ ပဲ ခြေလှမ်းကို စရွှေ့ ဖြစ်၏။ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လာခဲ့သည့်တိုင် ရပ်သွားတဲ့ ကားလေးပေါ်ကနေ ဘယ်သူမှ ဆင်းလာတာ မမြင်သေးချေ။ သူလည်း ကားထဲကနေ မဆင်းနိုင်သေးဘဲ ဟိုတုန်းက ဆိုတာတွေကို ငေးမောလွမ်းလျ နေမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရသည် ။ ဒီခြုံ၊ ဒီအိမ်၊ ဒီလူတွေကို သူခွဲခွာသွားခဲ့တာ ၈ နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီကိုး။ ဗိုလ်ဝေး အနက်ရောင် ကားအနီးသို့ ရောက်လာစဉ်မှာ ပဲ အိမ်ထဲကနေ သည်းညှာလည်း ပြေးထွက်လာသည် ။

"မမတို့ .. ရောက် လာပြီထင်တယ်"

သည်းညှာ ကားနားအထိ ဆင်းလာမှ ကားတံခါးပွင့်သွားပြီး ဆင်းလာသူက သူမှ သူပါပဲ။ နောက်ထပ် ဆင်းလာတာက သမီးအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်။

ဪ .. ဘာမှ မပြောင်းမလဲနဲ့ အရင်အတိုင်း ကျက်သရေအပေါင်းနှု

ငို ပြည့်စုံကာ လှပနေဆဲပါလား။

"မမ"

"ညီမလေး"

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

"မတွေ့ရတာကြာလို့ လားမသိဘူး၊ မမ အရင်ကထက် ပိုဝဲပြီး ပိုလှလာတယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ မမကတော့ မမကိုယ်မမ ပိုဝဲလာတယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ပိုလှလာတယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"ဒါနဲ့ သူလေးက"

သည်းညှာက သူတို့ ကို မော့ကြည့်နေသော ကလေးကို ကြည့်ကာ မေးတော့ မမက ကလေးပခုံးကနေ ဖက်ကာ...

"ဒါ မမရဲ့ သားလေးလေ ... ဗဟိုရ်တဲ့ ... ငါ့ကလေးပေါ့"

"အို .. သားလေးက ချစ်စရာလေးပဲ"

သည်းညှာက ဗဟိုရ်ပါးလေးကို လှမ်းကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဗိုလ်ဝေးဘက်သို့ လှည့်၍ သမီးခေါင်းလေးကို သပ်ကာ ...

"ဒါ ညှာသမီးလေးလေ မမ ... ချစ်သည်းချာ တဲ့ ။ သူလည်း ဂျစ်တာထက်ပိုတဲ့ နွဲ့ဆိုးလေးပေါ့ ..."

"ဒါဆို မအေတူ သမီးပေါ့ ...ဟုတ်လား"

"မမကတော့ လုပ်ပြီ"

မမကြည်မွေ့အိမ်က အပြုံးမျက် မျက်နှာနှင့် ဗိုလ်ဝေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဒီလောက် ဆင်ကိုးစီးစားမကုန်နိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သမားကိုတော့ ကျန်းမာရေး ကောင်းရဲ့ လားလို့ မမေးတော့ဘူးနော်။ တော်ကြာ ငေါ့မေးသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ "

ဗိုလ်ဝေး ပြုံးနေရပေမယ့် မချီတင်ကဲ အပြုံးသာ။ အကြည့်က ဗဟိုရ် ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ...

"သားနာမည်က ဗဟိုရ်တဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သားရဲ့ ဖေဖေက ပါမလာဘူးလား။ ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ"

သွယ်ဝိုက်နည်းနှင့် ကလေးကို မေးလိုက်ပေမယ့် -

"သားအဖေက ဆုံးသွားပြီ ဗိုလ်ဝေးရဲ့ .. အဲဒါကြောင့် မမတို့ သားအမိ ဒီရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ"

"ဪ"

"ကဲ ... မတ်တတ်ကြီးတွေ စကားပြောနေကြတယ်။ လာ ... မမ ... အိမ်ထဲဝင်ရအောင်"

သည်းညှာက မမလက်ကို တစ်ဖက်၊ ဗဟိုရ် လက်ကိုတစ်ဖက် ဆွဲခေါ်လေသည် ။

"ဪ ခုများ တော့ သူစိမ်းတွေလိုပါပဲလား"

အခန်း(၂)

သမီးကြီးနှင့် မြေးမျက်နှာကို မြင်ရတော့ ဦးမိုးအောင်မှာ ဝေဒနာတစ်ဝက် သက်သာသလို မျက်နှာမှာ အပြုံးတို့ နှင့် ပကတိ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်သွားသည့်နှယ်။ ဦးမိုးအောင်က သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်ရယ်လို့ အမြဲတမ်း ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသူမို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျောသား ရင်သားရယ်လို့ မခွဲခြားခဲ့ပေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်သားသမီးတွေပဲ မဟုတ်လား။

လေ ၁က မ ၂၁ ယောက်ျားအများ စုတို့ သည် စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်ခြင်းနှင့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်ထား ကင်းရှင်းနည်းပါးခြင်း၊ အမြော်အမြင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ မျှတစေခြင်း ရှိတတ်ပေမယ့် မိန်းမ အများ စုကတော့ အူတိုစိတ်နဲ့ အမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ သနားစရာရှိလျှင် သူများထက် သနားတတ်ပြီး မနာလိုဝန်တိုစိတ် မွေးတာ၊ အတ္တကြီးတာသည်လည်း မိန်းမတွေပါပဲ။ ဦးမိုးအောင်၏ ဇနီး ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင် သည်လည်း ပုထုဇနော ဥမ္မတကောပဲမို့ အတ္တစူးလို့ သေခဲ့ရသည် လေ။

"ဖေဖေ ကျန်းမာရေး ကောင်းရဲ့ လားဟင်"

"ကောင်းတယ်ရယ်လို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးကြီးရယ် ... ဧရာက ထောင်းသလို စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကြေတာလည်း ပါတာပေါ့။ အိပ်

ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းမလဲပေမယ့် ရောဂါကတော့ တစ်ခုပြီး တစ်ခုပါပဲ"

"ဖေဖေက မမ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ရေဝေးပန်းလို ညှိုးသွားခဲ့တာ ခုထိပဲ ဆိုပါတော့ မမရယ်"

"အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီမလေးရယ်... လူကြီးဖြစ် လာပြီ ဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ အို နာ သေရေး ဒုက္ခဘေးက လူတိုင်းကြုံတွေ့ရစမြဲ ပဲဟာ"

ကြည်မွေ့အိမ် ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီလိုပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ တွေ တောင်လိုပုံနေပါစေ သူများကို မကူးစက်စေဘဲ သူများကိုကျတော့ ဝေဒနာ အငွေ့အသက်တွေကို ဖြေဆေးတစ်ခွက်နှင့် အားပေး နှစ်သိမ့် စိတ်ချမ်းသာစေတတ်သူ။

သဘောထားပြည့်ဝပြီး ဖြေဆေးစက်တွေ ပေးတတ်တဲ့ ကြားမှာ ဗိုလ်ဝေးကတော့ ပါရမီ ဖြည့်ဘက်အနေနဲ့ ဆေးစက်သာ ဖြစ်ခွင့်ရပြီး ကိုယ်တိုင်က ဝေဒနာကို အမွေဆယ်ခါ တောင်းခဲ့မိသူပါ။

"သမီးကြီး"

"ရှင် .. ဖေဖေ"

"သမီးကြီး နိုင်ငံခြားကနေ အပြီးပြန်လာတာ မဟုတ်လားဟင်"

"သမီး နိုင်ငံခြားကနေ အပြီးပြန်လာခဲ့တာ သား .. လေးနှစ်သား အရွယ်ကတည်းကပါ ဖေဖေ"

"ဟေ"

ကြည်မွေ့အိမ် အပြုံးမပျက်နှင့် ဆက်ပြောလေ၏။

"သားက ဟိုမှာ မွေးတာဆိုတော့ အနောက်နိုင်ငံက အကျင့်စရိုက်

တွေ သူ့အာရုံထဲမှာ စွဲပြီး ကူးစက်သွားမှာ စိုးလို့ လေ။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းတက်ရမယ့်အရွယ် ရောက်တာနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ သူ့အဖေရဲ့ ဇာတိမြို့မှာ ပဲ အခြေချဖြစ်သွားတာပါ ဖေဖေ "

"ဟင် .. မမက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီပဲ။ ဒါနဲ့ များ တောင် ညှာတို့ ကို လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘူး။ နေနိုင်ရက်တယ်နော် တကယ်ပဲ"

"ပြောမယ်ဆို ပြောစရာပေါ့လေ။ အခု သားလေး ဗဟိုရ်တောင် ၈ နှစ် အရွယ် ရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။ ကြည်မွေ့အိမ် မချီဟန်ကို ကလိပြန်ထိုးပြီး အပြုံးကို လှိုင်ဘောလယ်စေလျက်-"

"အပြစ်တင်မစောပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ... မမလည်း ဆက်သွယ်ချင်တာပေါ့။ သားရဲ့ အဖေဖေ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မဆက်သွယ်ဖြစ်တာပါ"

"ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားရော ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ"

ကြည်မွေ့အိမ် မျက်လွှာလေး ချသွားပြီး-

"သူ့ဆုံးသွားတာ သုံးလကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ် ဖေဖေ"

"ဟေ"

"ဟင်"

"အို"

ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေ၊ မုဒိတာ တရားတွေက ကြည်မွေ့အိမ်တို့ သားအမိအပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံ သွားလေသည် ။ ဪ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

ယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်ရတာကိုး။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ဟိုတုန်းက လို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ခွင့်တွေမှ မရှိတော့တာပဲ မမရယ်။ မမ အား ငယ်လို့ ငိုတဲ့ အခါ မောင် ချောခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက ရက်ကို လစား၊ လ ကို နှစ်စား သွားခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။

"ဖြစ်ရလေ သမီးကြီးရယ် ... ကြားရတာ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းလိုက် တာ"

သည်းညှာ ခင်ပွန်းသည် ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဗိုလ် ဝေးက ဗဟိုရ် မျက်နှာလေး ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည် ။ မချစ်ဘဲ လက် ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားကို မမက တစ်ကျော့ပြန် လာခဲ့ပြီ။ အခု မမက လွတ်လပ်သူပဲပေါ့။ သည်းညှာက ကိုကိုကို ချစ်လို့ ရအောင် ယူခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုက ယခုထိတိုင် မမအပေါ် သစ္စာမေတ္တာ ကြီးမားစွာ နှင့် စောင့်စည်းခြင်းတွေ ကာရံထားခဲ့သူ။

စောစောက မမကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုမိတာအတွက် နောင်တက ရချင်ချင်။ ကိုကိုရဲ့ ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်းညှာမှာ မနာလိုဝန် တိုစိတ် ရှိနေတာ မလွန်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ ဟိုတုန်း ကတည်းက ကိုကိုက မ မကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ခဲ့သူ။ သည်းညှာကတော့ ကိုကိုကို တစ် ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့ရသူပေါ့။ ချစ်လို့ ရအောင်ယူခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြားမှာ တော့ လိပ်ပြာလုံစွာနဲ့ အသက်ကိုပင် မှန်မှန် ရှူရဲပါ့မလား။

"သမီးကြီး"

"ရင်"

"သမီးကြီးတို့ သားအမိ ဖေဖေ မေတ္တာရိပ်အောက်ကို ပြန်ရောက် လာပြီဆိုတော့ ဖေဖေ အရမ်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ သမီးရဲ့

ယောက်ျားအတွက် စိတ်မကောင်းတာက သတ်သတ်ပါ။ နောက်ထပ် ဖေဖေ မေတ္တာရိပ်အောက်ကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့ တော့ သမီးကြီးရယ်။ ဖေဖေတို့ နဲ့ ပဲ အတူတူ ပြန်နေပါ။ ဖေဖေ သမီး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေ တွေကို"

"သမီး ဒီကို ပြန်လာခဲ့တာ အမွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ... သမီးက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်ချင်တာပါ။ အခု ဒီကို ရောက် လာတယ်ဆိုတာ ဖေဖေအတွက် သမီးက ထီးတစ်လက် ဖြစ်ချင်လို့ ပါ ဖေဖေ"

ဦးမိုးအောင် ခေါင်းလည်း ညိတ်၊ သက်ပြင်းလည်း ချမိ၏။ သမီးကြီး က ပျော့ရင်ဖယောင်း ၊ မာရင်သံချောင်းလို မိန်းကလေးဆိုတာ သူမသိဘဲ နေပါ့မလား။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိတတ်လွန်းလို့ ဦးမိုးအောင် အချစ်ပိုခဲ့ရသည့် သမီးကြီးပါ။ ဦးမိုးအောင်က သမီးနှစ်ယောက်ကို တန်းတူချစ်ခဲ့ပေမယ့် ...

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်ကတော့ ကျောသားနှင့် ရင်သား ခွဲလို့ အတ္တမာန ကြီးခဲ့သူပါ။ သူ့အတ္တတွေကြောင့်ပဲ သမီးကြီးခမျာ ချစ်သူကို လည်း စွန့်လွှတ်ရသည့်အပြင် ဒီလောင်းရိပ် အောက် ကနေ ရေခြားမြေခြားအထိ ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးခဲ့ရသူလေးပါ။ သနားပေမယ့် အမှားစတာက ကိုယ့် သွေးသားအရင်းအချာ ကိုယ့်သမီးပေပဲမို့ မပစ်ကောင်းတဲ့ ဝန်တောင်းအဖြစ် ရင်ကိုပိုက်ပြီး ကျောကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရတဲ့ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပေ။ ဒီစိတ်နဲ့ ပဲ ဦးမိုးအောင် အိပ်ရာထ လဲခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား။

ထွက်သွားပြီ ဆိုကတည်းက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ဘဲ နေခဲ့တာ နိုင်ငံခြားမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပို့တာက

လွဲလျှင် အစပျောက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့ ဒီရက် အထိပေါ့။ ဒီကို လာမယ်ဆိုပြီး တစ်ပတ်ကြိုက ဖုံးဆက်တာကလွဲရင်ပေါ့လေ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သမီးရယ် ဖေဖေ မသေခင်မှာ သမီးတွေ၊ မြေးတွေနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး နေသွားချင်တယ်။ သမီးတို့ သားအမိ ဒီမှာ ပဲ ပြန်နေကြပါ"

"အဲဒီအတွက်တော့ သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးကြီး"

"သမီးတို့ သားအမိ ဒီရန်ကုန်မှာ ပဲ အခြေချမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြံနဲ့ အိမ်က ဝယ်ပြီးသွားပြီ ဖေဖေရဲ့ ။ အတူ တစ်အိမ်တည်းမှာ မနေတာ ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေရယ် ... တစ်မြို့တည်းမှာ နေကြတာပဲဥစ္စာ။ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက် သွားလာလို့ ရနေတာပဲ။ ဖေဖေ အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရနေတာပဲ ဖေဖေရယ်

အတူနေကြဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်ဟု သာ ရင်ထဲမှ တောင်းပန်မိ၏။

"ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီမှာ ပဲ လာနေပါလား မမရယ်။ မမဝယ်ထားတဲ့ ခြံနဲ့ အိမ်ကို လူငှားတင်ထားလိုက်ပါလား .. အပို ဝင်ငွေရတာပေါ့"

လောကွတ်နဲ့ ကျော့ပွန်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ဒီလိုမှ လျှာဖျားကို သကာမလူးရင် ကိုကိုအမြင်မှာ သည်းညှာက အူတိုစိတ်ပုပ်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ဦးမှာလေ။

"မဖြစ်ပါဘူး ညီမလေးရယ် ညည်းတူက ဂျစ်တဲ့ နေရာဂျစ်၊ အေးပြီဆိုရင်တော့ ရေခဲတုံးက အဖေခေါ်ရမှာ သိလား"

"ဟင် ... ဘယ်လို"

"ဪ ... ဒီလိုပါ။ သားက သူလိုချင်တာမရရင် ဂျစ်တိုက် ကျီကြတတ်လာရှိပေမယ့် စာကြမ်းပိုးလေ။ မျက်စိရှုပ် နားရှုပ်တွေ မကြိုက်တော့လူများများ နဲ့ နေရင် သူ့အတွက် စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ"

ဒါ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ပေမယ့် ဦးမိုးအောင် သမီးကြီးကို နားလည်ပေးလိုက်ပါပြီ။ သည်းညှာကတော့ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရသည် ပေါ့။

"အေးလေ မမက မနေချင်ဘူးဆိုတော့လည်း ညာတို့ က ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ"

"မာမီ"

"ဟင် ...ဘာလဲ သမီး"

ချစ်သည်းချာက ဖခင်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ ထွက်၍ မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ လာထိုင်ကာ-

"သူက ချာချာနဲ့ ဘာတော်လဲဟင်"

ဗဟိုရ်ကို လက်ညှိုးထိုး မေးလိုက်သော အသွက်မလေး ချစ်သည်းချာကို ညာ ခေါင်းလေးပွတ်လိုက်သည် ။

"သမီးတို့ က မောင်နှမတော်ကြတယ် သမီးရဲ့ "

"ဒါဆို ချာချာရဲ့ ကိုကိုပေါ့နော်"

"ကိုကို မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ... မောင်လေးပဲဖြစ်မှာ "

"သမီးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲညာ"

"၇ နှစ်ကျော်လို့ ၈ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ မမ"

"ဒါဆို သမီးပြောတာ မှန်လိမ့်မယ် ညှာ ... သားက ၈ နှစ်ပြည့်ဖို့ ၂ လပဲ လိုတော့တာလေ "

"ဟင်"

ညှာမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။ မမ အိမ်ကနေထွက်သွားတာ ၈ နှစ် ကျော်ကာလနှင့် သားရဲ့ အသက်ကို တွက်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်-

"ဪ ... ဒီလိုပါ။ သားရဲ့ အဖေနဲ့ မမက မြန်မာပြည်မှာ ကတည်းက လက်ထပ်သွားကြတာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ"

"ဒါဆို သားရဲ့ အဖေက"

"ခန့်သော်လေ"

ဒီတစ်ခါ ဗိုလ်ဝေးပါ အံ့ဩသွားရ၏။ ခန့်သော်ဆိုတာ မမရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး မမကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့သူ။ မမနဲ့ ဗိုလ်ဝေး ခန့်သော်နဲ့ ညှာ လေးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်း ရှုပ်ထွေးခဲ့ချိန်မှာ မမ လက်ထပ်လိုက်သူဟာ ခန့်သော်တဲ့ လား။

"ဆောရီးပါ မမရယ် ... မမ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့ မှန်း ညှာ ... တကယ် မသိခဲ့ဘူး"

ကြည်မွေ့အိမ် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သားကို ငဲ့ကြည့်လျက် -

"သား"

"ဗျာ"

"ချစ်သည်းချာက သားရဲ့ ညီမလေးဆိုတာ မှတ်ထားရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုကို"

ချာချာက ဗဟိုရ်အနားသို့ ရောက် လာပြီး -

"ကိုကိုနဲ့ ချာချာ သွားကစားကြမယ်လေ"

ဗဟိုရ်က ခေါင်းခါလေလျှင်-

"လိုက်သွားလေ ... သား၊ ညီမလေးနဲ့ ကစားလေ"

"လာပါ ကိုကိုရဲ့ "

ဗဟိုရ် မိခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးမှ ချာချာ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည် ။ ကလေးနှစ်ယောက် ခြံထဲဆင်းသွားပြီး ခဏအကြာမှာ ဗိုလ်ဝေးလည်း ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ ဒီနေ့ အလုပ် ပိတ်ရက်မို့ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ကုန်ဆုံးချင် သည် ။

ခရေပင်အောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ပန်းကောက်နေတာကို မြင် ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်သွားရသည် ။ သူတို့ ရဲ့ အတိတ်ကြောင်းလေး တွေက ခရေပင်အောက်မှာ ထင်ဟပ်လို့ လာပြန်ပြီ။

"ကိုကို ပန်းတွေ ဘာလုပ်မလို့ ကောက်တာလဲဟင်"

"ပန်းဆိုတာ ပန်ရတယ်လေ ... ပန်ဖို့ ပေါ့"

"ဟင် .. ယောက်ျားလေးက ပန်းပန်ရလို့ လား"

"ငါကတော့ ပန်မလားဟ ... မေမေပန်ဖို့ ကောက်တာ။ မေမေက ခရေပန်းကို သိပ်ကြိုက်တာ"

"ဟုတ်လား"

ဗဟိုရ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပန်းတွေကိုသာ ငွံကောက်နေသည် ။ ခရေပန်းတွေဆို သိပ်ကြိုက်သတဲ့ လား မမရယ်။ ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့ မမကို ချစ်နေသေးတဲ့ မောင့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေလည်း ခရေရနံ့တွေ သင်းနေဆဲပါမမ။ မမသာ ပန်ဆင်မယ်ဆိုရင် မောင့်နှလုံးသားကို ခရေတွေလို သီကုံးပေးချင်ပါတယ်ဗျာ။

"ကိုကိုမေမေက လှတယ်နော်"

"နင့်မာမီလည်း လှပါတယ်"

"ချာချာ့ မာမီက ပန်းမကြိုက်ဘူး။ ချာချာ့ကိုလည်း မပန်ရဘူးတဲ့ ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုကို"

ဗဟိုရ် မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားပြီး ချာချာ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"မိန်းကလေးမှန်ရန် ပန်းကြိုက်ကြတယ်တဲ့ ။ မေမေ ပြောဖူးတယ်။ ပန်းမကြိုက်တဲ့ သူက မိန်းမ မပီသလို့ ပေါ့"

"ဒါဆို ချာချာ ပန်းကြိုက်ရမလားဟင်"

ဗဟိုရ် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည် ။ ဗိုလ်ဝေး မျက်ဝန်းထဲမှာ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာတော့၏။ မမ သိပ်ချစ်တဲ့ ခရေတွေကို အသက်ရှင် နေသရွေ့ မုန်းနေပါ့မယ်လို့ ကတိသစ္စာပြုထားသူက ညှာ။ တကယ်တော့ မမရယ် .. မောင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေက ခရေလို ခြောက်လေ မွှေးလေ၊ နွမ်းလေ သင်းလေပါပဲ။

ဟိုတုန်းက ဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာ ...

မမနဲ့ မောင် ...

ပြီးတော့ ...

ညာဆိုတဲ့ ချစ်သည်းညာရယ်ပေါ့။

ဗိုလ်ဝေးလိုပဲ ကြည်မွေ့အိမ်သည် လည်း အတိတ်ပန်းချီပြခန်းထဲကို
ဝင်ရောက်နေမိသည် သာ။

အခန်း(၃)

"ဟား ...ဟား ...ဟား"

"ခစ် ... ခစ်... ခစ်"

"သနားလို့ ညှာတာကို မမိဘူးလို့ မထင်နဲ့ နော်။ ငါမိအောင်ဖမ်းလို့ ရတယ်... သိလား"

"ဒါဆို ...ဖမ်းလေ ကိုကိုရဲ့ ... လာလေ"

"အေး ... တွေ့မယ်"

ကြည်မွေ့က ခရေပန်းလေးတွေကို တယုတယ ကောက်သီနေချိန်မှ ဗိုလ်ဝေးနှင့် ညှာက ခရေပင်ကို ပတ်ပြေးကာ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြ၏။ ခရေပွင့်လေးတွေကို တက်နင်းမိကာ နင်းမိနေကြတော့ ကြည်မွေ့အိမ်က-

"ဟဲ့ ... ဗိုလ်ဝေးနဲ့ ညှာ"

နှစ်ယောက်စလုံး ပြေးနေရာကနေ ရပ်တန့်သွားကြပြီး-

"ဘာလဲဟင် ...မမ"

"နင်တို့ ပြေးတာ ခရေပန်းတွေကို တက်နင်းမိကုန်ပြီ။ ပန်းလေးတွေ သနားပါတယ်ဟယ် သွား ... သွား .. အခြားမှာ သွားကစားကြ"

"ဟာ ... မမကလည်း ပန်းကို တက်နင်းမိတာများ လူကို တုတ်နဲ့ ရိုက်တာကျလို့ ဖြစ်နေလိုက်တာ"

"ဟဲ့ ပန်းမှာ လည်း အသက်နဲ့ လေ"

"ပန်းမှာ အသက်နဲ့ ... ဟုတ်လား... ဟား ... ဟား"

ဗိုလ်ဝေးက လှောင်သလိုနှင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အသက်နဲ့ မို့လို့ အဖူးကနေ အပွင့်ဖြစ်လာတာပေါ့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့ "

"ကဲ ထားပါတော့၊ ဒါဆို ပန်းတွေ ခုကြွေကျနေပြီလေ။ ကြွေတယ်ဆိုတာ သေဆုံးခြင်းပဲ မမရဲ့ အသေပန်းကို ရေဖျန်းလည်း ပြန်လန်းဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး မမရယ်.. အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ "

"ဟာ ... ကိုကိုစကားတွေက မိုက်လိုက်တာကွာ"

ကြံကြံဖန်ဖန် ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးကို ကြည်မွေ့က မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ညာက ဗိုလ်ဝေးစကားကို သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်လေ၏။ မမကို စကားနဲ့ အနိုင် ယူလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာညိုသွားတဲ့ မမကိုကြည့်ပြီး ဗိုလ်ဝေး ကြာရှည် မရယ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အသေပန်းကို ရေဖျန်းလို့ ပြန်မလန်းနိုင်ပေမယ့် သူကလည်း သူ့သဘာဝနဲ့ သူ မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ခေါင်းမှာ တွယ်ကပ်ရင်းပဲ သူ့အလှ၊ သူ့ဘဝကို နှိမ်းခြောက် သေဆုံးခံချင်မည်ပေါ့။ သူများ ခြေဖဝါးအောက်ကို မတတ်သာလို့ သာ အရောက်ခံခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေး ခရေပန်းတွေကို ငုံ့ကောက်လိုက်ပြီး

"ရွှေစိတ်တော် ငြိမသွားပါနဲ့ မမရယ် ... ကျွန်တော်က တမင်စတာပါနော်။ မမချစ်တဲ့ ခရေပန်းတွေ နောက်ထပ် တက်မနင်းမိ

အောင် ကူကောက်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ညှာလည်း ကူကောက်ပေးမယ်"

"ကောက်ရင်းနဲ့ တက်နင်းမိဦးမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ မမပဲ"

"ဟုတ်ပါ"

ညှာက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ဗိုလ်ဝေးဘက်က ထောက်ခံသည်။ ။ ကြည်
မွေ့က ပန်းတွေကိုသာ တစ်ပွင့်ချင်း သီကုံးလျက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။
သူတို့ သုံးယောက်မှာ ၂ နှစ်ကြီး၊ ၂ နှစ်ငယ်တွေသာ ဖြစ်ကြပြီး မွေ့က
တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူပင် ဖြစ်နေပြီ။ ဗိုလ်ဝေးက ဆယ်တန်းတက်နေ
တာ ဖြစ်ပြီး ညှာက ရှစ်တန်းပါ။

"မမ"

"ဟင်"

"ကျွန်တော် ကူသီပေးမယ် ... ကြိုးပေး"

"သီတတ်လို့ လား"

"ဟိုဘက်တောင် လွန်သေးရဲ့ "

ဗိုလ်ဝေးတို့ က မမတို့ ခြံနှင့် ကပ်လျက်မှာ နေကြသူတွေ။ ခင်လို့ မင်
လို့ ဒီလိုမေးပေမယ့် အဲဒီနေ့ကစလို့ ဗိုလ်ဝေး ပန်းသီခဲ့တာ နေ့စဉ်အမျှပါ
လေ။

"မမ"

"ဘာလဲ ... ဘာလို့ ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ"

"ကိုယ့်မမ ကိုယ်ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"မခေါ်နဲ့ "

"ခေါ်မယ် ... မမ မမ... မမ.... မမ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ"

ဗိုလ်ဝေးက အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်လေတော့ ကြည်မွေ့က အမြင်က
တိစွာနှင့် ကျောက်ခဲလေး ကောက်ကာ ပေါက်လေ၏။ ကျောက်ခဲက ဗို
လ်ဝေးကျောက်ကို မှန်သွားပြီး-

"အား"

"ဟင်"

ညှာက ဗိုလ်ဝေးအော်သံကြောင့် ကြည်မွေ့ဘက်သို့ ဒေါသမျက်ဝန်း
နှင့် လှည့်လာကာ

"မမ .. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဟို ...ငါ"

"ကိုယ့်အသားမဟုတ်တိုင်း မညှာမတာလုပ်တာ။ ဒီမှာ ကိုကို
နာသွားပြီ။ မမကို မေမေနဲ့ တိုင်ပြောမယ် ... သိလား"

"ညှာ"

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့မည့် ညှာလက်ကို ဗိုလ်
ဝေး လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ပြီး မျက်နှာကို စပ်ဖြဖြလုပ်၍

"ကိုကို တကယ်မနာပါဘူး ညီမလေးရဲ့ ... မမကို တမင်စတာ။ သွား
မတိုင်နဲ့ နော်"

"ဟုတ်လို့ လား"

"အင်း"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပါဆိုကွာ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

ညှာ မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ ကြည်မွေ့ မျက်လွှာချသွားလေသည်
။ ကြည်မွေ့ဆိုလျှင် မိခင် ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်က လုံးဝ မျက်နှာသာမပေး
ပေ။ အကြောင်းရင်းကတော့ ကြည်မွေ့က မွေးစားသမီးတဲ့ ။ ဦးမိုးအောင်က သမီးကြီးဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားက မချအောင် ချစ်သလောက် ဒေါ်သီ
တာချစ်ဆိုင်ကတော့ အမြင်မကြည်။

ဗိုလ်ဝေး ...

မမကို သနားလည်း သနား ပိုလည်း ခင်၏။ မမက အေးချမ်းသလို
တည်ငြိမ်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။

"ဗိုလ်ဝေး"

"ဗျာ ... မမ"

"နာသွားလားဟင်"

"ဒီကျောက်ခဲလေးနဲ့ ပစ်တာ ဖြိုမလားမမရာ ... ကျွန်တော်
ယောက်ျားပါ"

ကြည်မွေ့ မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးလျက်-

"တကယ် မဖြိုဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"အင်း"

ဗိုလ်ဝေးက ဆရာမရှေ့ရောက်နေတဲ့ ကလေးငယ်လေးလို လက်ကို
ပိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလေတော့ ကြည်မွေ့က မျက်လုံးကစား၍ ရှာ
ထားသော အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး မြှောက်ပြကာ-

"ဒါနဲ့ ဆိုရင် ဖြူမှာ ပေါ့"

"ဟာ ... မမ"

"နောက်တစ်ခါ အသံမြကြီးနဲ့ အော်ကြည့် ... ဒါနဲ့ ထုမယ်"

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့"

"အဟဲ"

ဗိုလ်ဝေး နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ ဖြစ်နေသည်။ ။
သူက မမကို စနေရမှ ကျေနပ်သလိုရှိသည် မို့ မျက်လုံးက ပြေးပေါက်ကို
ကြည့်ထားပြီးလေလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခုံး၍ ပါးစပ်ကို အုပ်လိုက်ပြီး
နောက်

"မမ"

"ဟယ် ...ဗိုလ်ဝေးစုတ်"

"ကဲ ... ထုလေ .. စိမ်..."

အသံမြကြီးနှင့် ကုန်းအော်ပြီး ဗိုလ်ဝေး ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။
ကြည်မွေ့မှာ အုတ်ခဲပိုင်းကို ကိုင်လျက်မှ ရယ်မော၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ဘ
ယ်သူက တကယ်ထုမှာ တဲ့ လဲ။

အခန်း(၄)

မိုးလင်းတာနှင့် ခေါင်းမှာ ခရေပန်းတွေပန်လို့ လှပကြော့ရှင်းနေတဲ့ ကြည်မွေ့ကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်သီတာ မနှစ်မြို့နိုင်။ ခင်ပွန်းသည် နှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်၏ သမီး ကြည်မွေ့အိမ်ကို မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးလို့ ဦးမိုးအောင် မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတုန်းက တောက်တီးတောက်တဲ့ အရွယ်လေးသာ ရှိသေးသည် လေ။ သူတို့ ကိုပဲ မိဘရင်းတွေထင်ပြီး ဖေဖေနှင့် မေမေပဲ ခေါ်ခဲ့တာ ယခုထက်ထိ။

ဒေါ်သီတာ မွေးစားဖို့ သဘောမတူတဲ့ ကြားက ဦးမိုးအောင် ဇွတ်မွေးစားခဲ့သည် ။ ငယ်ငယ်က ပြဿနာ မရှိပေမယ့် ကြီး လာလေလေ ကိုယ့် သမီး ချစ်သည်းညှာနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ နှိမ်ထားတာတောင် ကြည်မွေ့အိမ်ကို ချွေးမတော်ချင်လို့ ကမ်းကြလှမ်းကြတာတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ ကြည်မွေ့ကို သည်းညှာထက် ဘာမှ မသာစေချင်တာ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တပဲလေ။ ဒါကြောင့်.-

"ကြည်မွေ့"

"ရှင် ... မေမေ"

"ဒီကိုလာဦး"

"ဟုတ်"

ကြည်မွေ့ဟာ မေမေလို့ ခေါ်ရတာနှင့်ပင် ကျေနပ်နေပြီး ဒေါ်သီတာ

ရှေ့မှ ကျွန်သာသာဘဝနှင့် ရိုကျိုးနေရသူပါ။ ခါးလေးကိုင်း ခေါင်းလေး
ငုံ့လျက်-

"မေမေ ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ လဲဟင်"

"မခိုင်းခင် ပြောစရာရှိတာကို အရင်ပြောမှာ "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ မေမေ"

ကြည်မွေ့ မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်အကြည့်မှာ ဒေါ်သီတာ၏ မျက်နှာ
တင်းတင်းကို မြင်ရတော့ ချက်ချင်းပဲ မျက်လွှာပြန်ချသွားသည်။ ။

"လူတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ပြီး ကျွေးမွေးသုတ်သင်ထားရ
တဲ့ စရိတ်ကို နင်လည်း တွက်မိမှာ ပါ။ အခု ကျောင်းစရိတ်ဆိုလည်း
မူကြိုကနေ တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ အထိပဲ။ ငယ်တုန်းက ငယ်လို့ ... အခု
အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့"

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်တာ အားနာလို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကြ
ည်မွေ့သိပါသည်။ ။ မပြောချင်လို့ လည်း မဟုတ်။ ကြည်မွေ့ကိုယ်တိုင်
ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသင့်ကြောင်း သတိပေးသလိုမို့ -

"သမီးကို မေမေ ဘာလုပ်စေချင်တာလဲသာ ပြောပါ ... မေမေ"

"ညည်း သည်းညှာနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေး ရနေတာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး
ကြည်မွေ့ ... ကျောကကျောနေရာ ၊ ရင်က ရင်နေရာမှာ ပဲ ရှိနေရမယ်"

"ကြည်မွေ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါတယ် မေမေ။ ငါလည်း
ကျောသားဆိုပြီး ရင်ဘတ်နဲ့ ခြားထားတဲ့ ဘေးသားကိုဖယ်ပြီး တန်းညှိဖို့
မကြိုးစားပါဘူး။"

"သိတယ်ဆိုရင် ကျောက ကျောနဲ့ တူအောင် နေပူဒဏ်လည်း ခံရမ

ယ်။ ဓားပြက ကျောချလည်း ခံရမှာပဲ ... ဒီတော့"

ဒေါ်သီတာ ပြောမည့်စကားကို မကြားလိုက်မှာ စိုးသည့်အလား ကြည်မွေ့ မျက်လုံးဝိုင်းကာ နားကို ပိုစွင့်ထား၏။

"ညည်းရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ခုမိကာမိရှိ အောင် ညည်းလုပ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကြည်မွေ့ လုပ်ပါမယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုသာ မေမေ ပြောပါ"

"ညည်း ဘယ်ဘဝက လာတယ်ဆိုတာ ငါ မပြောတော့ဘူး။ နောင်အချိန်မှာ ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်စားတတ်အောင် လေ့ကျင့်တယ်လို့ ပဲ သဘောထား .. မနက်ဖြန်ကစပြီး ခရေပန်းတွေ ကောက်သိပြီး ရသမျှ ညည်းကိုယ်တိုင် ရောင်းရမယ်"

"ရှင်"

မေမေပန်ဖို့ ယူလာခဲ့သော ခရေတစ်ကုံးသည် ကြည့်မွေ့လက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွား၏။ အစကတည်းက ပန်းပေးဖို့ ဦးတည်လာခဲ့တာကို လာဦးဆိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားက ဒီခရေတွေကို ကြည်မွေ့ကိုယ်တိုင် ရောင်းရမယ်တဲ့ ။ ကြည်မွေ့ ပန်းရောင်းစားရလည်း မရှက်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

ဒီအရွယ်အထိမွေး၊ ဒီပညာတွေ သင်ပေးပြီးမှ တန်ရာလေးကို ခိုင်းလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ရှိသေးသည် ။ မိခင်ရယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျွေးကျေးဇူးကို မမေ့တတ်တဲ့ ကြည်မွေ့ မကျေနပ်တာရယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းမိတာတာကတော့ အမှန်။ သူများ ပစ္စည်းခိုးတာ ၊ သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကြည်မွေ့ ပန်းရောင်းရ

လည်း မရှက်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝနှင့် တန်ရာကို ခိုင်းသည် လို့ ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့မည်။

ကြည်မွေ့ ခရေပန်းကုံးလေးကို ဖွဖွကောက်ယူလိုက်၏။ သူချစ်တဲ့ ခရေတွေကို သူကိုယ်တိုင် သီကုံး ရောင်းရတော့မည်လေ။ ကြင်နာပေမယ့် မခင်သာလို့ ငွေကြေးနဲ့ ရောင်းစားခဲ့ရလျှင် ငါ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ခရေရယ် ...

"ဘယ်လိုလဲ ကြည်မွေ့အိမ် ... ငါခိုင်းတာ လုပ်မယ်မဟုတ်လား"

"မေမေ ခိုင်းသမျှ ကြည်မွေ့ ဘာမဆို လုပ်မှာ ပါ"

"မလုပ်ရဘူး"

"ဟင်"

"ဖေဖေ"

ကြည်မွေ့တို့ ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသူက ဦးမိုးအောင်ပါ။ အနားသို့ရောက်သည် နှင့် ဇနီးသည် ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ

-

"မင်း ... တော်တော် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ"

"ဘာရှင့်"

ဒေါ်သီတာ ထိုင်နေရာမှ ပုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

"ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ"

"ကြားရဲ့ နဲ့ ပြန်မမေးနဲ့ သီတာ .. မင်းလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပဲ။ သမီးချင်းတော့ ကိုယ်ချင်းစာသင့်တယ်ကွ။ ဒီကလေးကို ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ငါပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့တာ ငါ့သမီးပဲ။ ငါ့သမီးကို မင်း အဲဒီ

လောက် နှိမ့်ချဆက်ဆံမနေနဲ့ ... ငါ မကြိုက်ဘူး"

"ဒီမှာ "

"ဘာလဲ"

"ရှင် က ဘူးတောင်းကွဲကို သားယောင်ဆောင်ပြီး အဖြစ်သည်းနေပါလား"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ... ဘူးတောင်းကွဲပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကန်ကွဲပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အကျိုးမယုတ်စေရင် ကိုယ့်သားသမီးပဲပေါ့"

ဒေါ်သီတာက ခါးထောက်ခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ဟွန့်ခနဲ မဲ့လိုက်ကာ -

"ဒီလောက်တောင် အထိမခံ ကြွေပန်းကန် ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ ...။ ရှင်က မွေးစားသမီးကို မွေးပြီး စားဖို့ များ ကြံနေသလား ကိုမိုးအောင် ။ ပြောစမ်းပါဦးရှင့်"

"ဟေ့ မင်းမမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော်"

"ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

ကြည်မွေ့ မကြားရဲစွာနှင့် နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်း ပိတ်ထားမိလိုက်၏။ ပြောရက်လိုက်တာ မေမေရယ်။ နားကို ပိတ်ထားပေမယ့် မလုံခြုံတော့ ဆက်ကြားလိုက်ရသည် မှာ -

"မင်းကွာ .. တောက်"

"ဒါပေါ့လေ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လို"

"မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း"

ဦးမိုးအောင်က ဒေါ်သီတာ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်သီတာက ဦးမိုးအောင်ကို မရမက ဖယ်၍ -

"မပိတ်နိုင်ဘူးတော်ရေ... ပြောစရာရှိတာကို ပြောရမှာပဲ"

"သီတာ"

"နားအို မြက်နုကြိုက်တာ မဆန်းဘူးပဲဆိုတော့"

"တောက် ... ပြောလေကဲလေ ဖြစ်လှတဲ့ မိန်းမ .. ကဲကွာ"

"ဖြန်း"

"အိုး ... မေမေ"

"ဖေဖေ"

ကြည်မွေ့က မေမေ့ကို ပြေးထိန်းလိုက်သလို နောက်မှ ပြေးဝင်လာတဲ့ ညှာက ဖေဖေ့ကို ပြေးဆွဲသည်။ ဗိုလ်ဝေးက ညှာနှင့်အတူ ပါလာပြီး ကြားမှာပဲ ဝင်ရပ်လေ၏။

"ရှင် ... ရှင် ကျွန်မပါးကို ရိုက်တယ်"

"မိုက်ရိုင်းလို့ ရိုက်တာ ရှင်းလား"

"ဖေဖေ"

ညှာက အော်လိုက်လျှင် -

"နင် ငါ့ကို မအော်နဲ့ ...တောက်"

"ရှင်"

ဒေါ်သီတာညှာ လက်ညှိုးနှင့် ဦးမိုးအောင်၏ မျက်နှာကိုထိုးပြီး တောက်ခေါက်၍ ထွက်သွားသည် မှာ ဒေါသခြေလှမ်းများ နှင့်။ ညှာက ကြည်

မွေ့ကို အံ့ကြိတ်ကာ စုစုရဲရဲကြည့်လျက် -

"ဒီကိစ္စ မမဂြိုဟ်မွေတာ"

"ချစ်သည်းညာ"

ဦးမိုးအောင် အော်လိုက်တော့ ညာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါသ မျက်ဝန်းတို့ နှင့်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

"လူကမွေးပြီး လူမဆန်တဲ့ လူတွေ"

ဦးမိုးအောင်ပါ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြတော့ ကျန်ခဲ့တာ ဗိုလ်ဝေး နှင့် ကြည်မွေ့ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကြည်မွေ့ ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလျက် နူးများ ညွတ်ကျ သွားလေလျှင်-

"မမ"

"အဟင့် .. ဟင့်"

"မမ"

"ဗိုလ်ဝေး"

"မမရယ်"

"ဗိုလ်ဝေး မမကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်ပြီး ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင် အားပေးလိုက်သည်။ ။ မမက ဗိုလ်ဝေးရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ငိုနေတာ ကလေးတစ်ယောက်နယ်။ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ၊ သနားတာတွေနှင့် ရောမွှေပြီး ရင်ခွင်ထဲက မမကို ပြန်ဖက်ထားမိတဲ့ ဗိုလ်ဝေး ရင်တွေ ခုန်နေမိသည်။ ။ ငယ်ရွယ်သူမှာ လည်း နှလုံးသားနဲ့ ဆိုတာ မမ မေ့နေရောသလား။ မမက ဗိုလ်ဝေးကို ကလေးလို သဘောထားခဲ့ပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ"

"ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ မမရယ် ... မမအနားမှာ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ရှိနေမှာ ပါ"

ကြည်မွေ့ အားပေးစကားဆိုတဲ့ ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာကို
မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

"မမအနားမှာ မင်းရှိနေတော့ရော ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ"

"ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာတော့ လုပ်ပေးမှာ ပါ"

"ကြည်မွေ့ ခေါင်းလေးခါပြီး မျက်နှာလွှဲသွားစဉ်-"

"မမ"

"စိတ်ခံစားမှုအတွက် မင်း မတတ်နိုင်ပါဘူး ဗိုလ်ဝေးရယ်"

"အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော် ဖြစ်မှာ ပါ မမ"

"အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မမ ... တောင်ကို ဖြိုပြီး မြစ်ကို ဖို့ မပေးနိုင်ပေမယ့် မမအတွက် တံတားတစ်စင်းတော့ ကျွန်တော် ဆောက်ပေးနိုင်မှာ ပါ"

လူတစ်ယောက်၏ စကားတစ်ခွန်းသည် လူတစ်ယောက်အတွက် အဆိပ်ဖြစ်နိုင်သလို အားဆေးတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်တတ်၏။ ဗိုလ်ဝေး၏ စကားတို့ သည် မမအတွက် အားအင်များ ဖြစ်စေမှာ ပါ။

အခန်း(၅)

"ဟင်"

ခရေပင်အောက်မှာ ခြေစုံရပ်မိသည် နှင့် ကြည်မွေ့ အံ့ဩမှ င်တက်သွားမိသည်။ ။ နေ့စဉ် ကောက်မကုန်နိုင်အောင် ကြွေတဲ့ ခရေပန်းတွေ ဒီနေ့တော့ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံသွားကြပြီလား။ သေသေ ချာချာ လိုက်ငုံကြည့်သော်လည်း ခရေပန်းတွေက တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စ ရှိနေသည်။ ။

ဘယ်သူ့ လာကောက်သွားတာလဲ ...

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ ။ အဆူခံ အမာန်ခံရမယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ နတ်သိကြားတွေ တန်ခိုးစွမ်းအားနဲ့ ဖျောက်ထားရသလား ထင်ရအောင်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကြည်မွေ့တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွားပြီး-

"ဘယ်သူက လာကောက်သွားပါလိမ့်"

နောက်ဆုံးတော့ ကြည်မွေ့ အရူးမလေးနှယ် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး လက်အုပ်လေး ချီလိုက်၏။

"ဤခရေပင်ကို စောင့်တဲ့ ခရေပင်စောင့် နတ်မင်းကြီးရှင် ... သမီးတော်လေးရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်တင်ခြင်းအားဖြင့် ခရေပင်မှာ မကြွေသေးတဲ့ ကျန်နေသော ပန်းများ ရှိလျှင် အကုန်ခြွေချ ပေးတော်မူပါ"

ကြည်မွေ့ ခရေပင်ကို ဦးအကြိမ်ကြိမ် ချလိုက်သည် တွင် -

"အလို ... ငါ့ရဲ့ ပဏ္ဍာနမ္မလာ မြကျောက်ဖျာတင်းလို့ လှူပြည်ကို တစ်ခါကြည့်လိုက်တယ်။ ကြည်မွေ့အိမ် ဆိုတဲ့ လုံမငယ်လေး အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့နေရသကဲ့သို့။ ငါမကယ် ဝသန်နယ် မျက်ရည်ပြိုတော့မှာ မို့ သူတောင်းတဲ့ ဆု ပြည့်စေဗျား"

"ဟယ်"

အသံဩဩကြီးနှင့် ထပ်တူ ကြည်မွေ့ခေါင်းပေါ်သို့ ခရေပွင့်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကျလာသဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မတ်တတ်ကနေ ကြည်မွေ့ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကြည်မွေ့ခေါင်းပေါ်ကို ခရေပွင့်တွေ ဖြန့်ချပေးနေသည် မှာ ဗိုလ်ဝေးရယ်ပါ။ ကြည်မွေ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားလေ၏။ ကျလာတဲ့ ခရေပွင့်လေးတွေကို ပြန်ကောက်ပြီးမှ ကြည်မွေ့ ထရပ်လိုက်သည် ။

ဗိုလ်ဝေးက စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့် လက်ပိုက်ကာ ခပ်မိန့်မိန့်ပုံစံနှင့်မို့ ကြည်မွေ့အမြင်ကတ်စွာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း-

"ဟွန်း ... ဒါ ခရေပင်စောင့်နတ် ပုံစံလား"

"ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ လဲ ... ပဏ္ဍာနမ္မလာ မြကျောက်ဖျာတင်းပါတယ်ဆိုမှ ငါသိကြားမင်း ဖြစ်တော့သကဲ့သို့ဟဲ့ "

"သိကြားမင်း ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဒီက လုံမငယ် တမ်းတလို့ ငါကိုယ်ထင်ပြရတာပဲဟေ့"

ကြည်မွေ့က တခစ်ခစ်ရယ်ကာ-

"သိကြားမင်းကလည်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေ မဝတ်ဘဲ ဘာလို့ ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ် ဝတ်ထားရတာတုံး"

"အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... ငါက ဝတ်ချင်လှလို့ ဝတ်တယ်များ ထင်နေသလား။ ငါက ခေတ်သစ်သိကြား ... ကလေးမရဲ့ "

"အရူး"

ကြည်မွေ့က ဗိုလ်ဝေးနားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ တွန်းလိုက် တော့ ဗိုလ်ဝေးက သူမလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ-

"လာ"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ပြစရာရှိလို့ "

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွေ့ကို ခရေပင်နောက်ကွယ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ခရေပန်းတွေ သီထားတဲ့ ခရေကုံး တစ်ထွေးတစ်မတွေကို ကြည်မွေ့အား ယူပေးလေ၏။

"ဟင် ... ခရေကုံးတွေ အများကြီး။ နင် သီထားတာလားဟင် ဗိုလ်ဝေး"

"ဒါပေါ့ .. မမ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် မနက်အစောကြီး ကတည်းက ထကောက်ပြီး သီထားတာ အိပ်ရေးတောင်ပျက်တယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ဝေးရယ်"

"ကျေးဇူးဘာလုပ်ရမှာ လဲ ... ဒီကပြောရင်းနဲ့ အိပ်တောင် အိပ်ချင်လာပြီ ... ဝါး"

ဗိုလ်ဝေးက ပါးစပ်ဖြကာ သမ်း၍ အပျင်းဆန့်လေတော့ ကြည်မွေ့

အားနာမိပါသည်။ ။ တကယ်ဆို ကြည်မွေ့ ခံရမယ့်ဒုက္ခကို သူမျှဝေခံယူ သွားတာ မဟုတ်လား။ ပန်းကောက်ရတာကို ဒုက္ခလို့ မမြင်ပေမယ့် အိပ် ရေးပျက်ခံပြီး ဝေလီဝေလင်း ထရမှာ ကတော့ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲပေါ့။ ကြည်မွေ့အတွက်ကတော့ ဒုက္ခဆိုတာ ရုပ်ပြစာအုပ်ထဲက ဆေးသားတွေ လောက် မနက်ပေမယ့် စာသားကတော့ မသာယာ၊ မဖြောင့်ဖြူးပေ။

နေမယ်ဆို အနေသာကြီး ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ဗိုလ်ဝေးက သူမ၏ ခံစားမှုတွေကို ဘာကြောင့်များ မျှယူချင်နေတာလဲ။

"မမ"

"ဟင်"

"ဒီခရေပန်းတွေ သွားရောင်းမှာ မဟုတ်လား"

"အင်း"

"ဒါဆို ခုပဲသွားရအောင်"

"ဟင် ...နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာ လဲ"

"မမကို ကူရောင်းမှာ ပေါ့ ... နှစ်ယောက်ရောင်းတော့ မြန်မြန်ကုန်တာပေါ့ မမရဲ့ "

"မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရယ် ... ငါ့ဘာသာပဲ သွားရောင်းပါရစေနော်။ တော်ကြာ .. နင့်ကို ခေါ်သွားရမလား ဆိုပြီး ငါ အဆူခံထိနေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့လေ"

ကြည်မွေ့ ခရေကုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ စကားမဆက်တော့

။

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဆက်ပြောလေ"

ကြည်မွေ့ သက်ပြင်းလေး ချလိုက်၏။ ကြည်မွေ့က ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ရဲ့ မွေးစားသမီးမို့ မစားရညော်ခံ ဘဝနှင့် သူဌေးသမီးတို့ အများ အမြင် မှာ ထင်ခံရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ရေနန်းလို့ အိုင်ထဲ ဖမ်းထည့် ခံထားရတဲ့ ရေနည်းငါးလေးပါ။

ဗိုလ်ဝေးက သူဌေးသားလေ။

သူဌေးသားမို့ ကြေးပါနေကြတဲ့ လူတန်းစားကို ခရေပန်းရောင်းခိုင်း လို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ လူကြီးတွေ သိရင် သူရောကိုယ်ရော အဆူခံ ရဦးမှာ ။

"ပြောလေ မမ"

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွေ့မျက်နှာနားအထိ တိုးကပ် လာပြီး မေးလေလျှင်

"နင့်အဘွားသိရင် နင့်ကိုလည်း အဆူခံရမှာ ပေါ့"

"ဆူတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားက ထွက်ပေါ့ ... စကားလုံးမှန်လို့ သေတဲ့ မသာမှ မရှိတာ"

"နင် စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ဗိုလ်ဝေး"

"ဘယ်သူက လွယ်လွယ်ပြောလို့ လဲ။ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိတာကို ပြောပြတာ"

"ဗိုလ်ဝေးရယ်"

ကြည်မွေ့ ညည်းတွားနေပုံကလေးကိုပဲ ဗိုလ်ဝေးက စိုက်ကြည့်နေသ ည် ။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ လှောင်ချိုင့်နဲ့ ထည့်ထားလို့ ရရိုးထုံးစံရှိသလား။ လူပျိုဖြန်းလေး ဗိုလ်ဝေးရင်ထဲမှာ မမကို ချည်ဖို့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက

တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့်ပါ။

"ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နင့်ကို မခိုင်းရက်ဘူး ဗိုလ်ဝေးရဲ့ "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ...မမ"

"နင်က ငါ့မောင်လေးလေ ... ကိုယ့်မောင်ချောချောလေးကို ခရေပန်း မရောင်းခိုင်းချင်ဘူးလေ"

"ငါက မရောင်းလို့ မှ မရတာကို"

"အဲဒါဆို မမက ကျော ... ကျွန်တော်က ဖျာလို့ သဘောထားလိုက် ပေါ့"

"ဟင်"

ဗိုလ်ဝေးပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကြည်မွေ့ နားမလည်ပေ။ သူ ဘာကို ပြောလိုက်တာလဲ။

"နင် ဘာပြောတာလဲဟင် ... ဗိုလ်ဝေး"

ဗိုလ်ဝေးက ပြန်မဖြေခင် မမအတွက် သီးသန့်ဦးစွာ သီကုံးထားသော ခရေကုံးလေးကို ကိုင်လျက်-

"ဒီခရေကုံးက မမပန်ဖို့ သီးသန့်သီထားတာ။ ကျွန်တော် ပန်ပေးမယ် နော်"

"နေဦး"

သူမခေါင်းဆီကို ကမ်းလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးလက်ကို ကြည်မွေ့က ဆုပ် ကိုင်တားဆီးထားလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မေးတာကို အရင်ဖြေလေ"

"မမကလည်း အရေးမကြီးတာကို ဘာလို့ မေးနေတာလဲ"

"ကြီးကြီး မကြီးကြီး မရဘူး။ ပြောပြီးရင် နားလည်အောင် ပြန်ဖြေရမယ်လေ"

"ဪ... ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မသိလို့ မဖြေတာပေါ့ မမရဲ့ ... ကျောသွားဖျာပါဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးလို့ မမသွားရင် ကျွန်တော်ပါမယ် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောတာကို"

ဒါ ဘာစကားလဲ။ ကြည်မွေ့ကတော့ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကြားဖူးတာပါ။ ဒီစကားနှစ်ခုက အဓိပ္ပာယ် အတူတူဆိုလျှင် ဗိုလ်ဝေး ဒီစကားကို ဘာသာဘောနဲ့ ပြောတာလဲ။ စကားက ပြောင်းပြန်လို ဖြစ်နေပေမယ့် ...

အင်း ...

ဒီကောင်လေးနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်။ အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကောင်လေးဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။ ဆယ်တန်း တက်နေတဲ့ အရွယ်ဟာ ငယ်ပေမယ့် စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်။ လူက ထွားတာမို့ ကြည်မွေ့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ရွယ်တူအတိုင်းပါပဲ။

အို ... ကြည်မွေ့ စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်တွေးနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ အထင်နဲ့ အမြင်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ လွဲတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကြည်မွေ့ ဘာတွေလျှောက်တွေး နေမိပါလိမ့်။

"မမ"

"ဟင်"

"ပန်ပေးမယ်နော်"

"အင်း"

ကြည်မွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွေ့ခေါင်းမှာ ခရေတစ်ကုံးကို တယုတယ ပန်ပေးလေ၏။ မမပန်ဖို့ ခရေတစ်ကုံးပေါ်လေ။ ဗိုလ်ဝေးရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်၍ ဘယ်လို ကြည်နူးမိမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒီလို ကြည်နူးမိတာကို အမည်နာမ ဘယ်လို ကင်ပွန်းတပ်ရမလဲ။

ဗိုလ်ဝေး မမကို ခင်သည် ။ ခင်မင်မှုတွေထဲမှာ ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ ဘာကာလာတွေ ရောစပ်ထားသလဲ မသိပေမယ့် မမမျက်နှာ ညိုလျှင် သူငိုချင်သလို ဖြစ်မိတာ ခဏခဏ။ မမ အဆူခံရလျှင် သူ စိတ်ညစ်သည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အရာအားလုံးကို ခွဲဝေခံစားပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မဖြစ် နိုင်တာကို အတင်းအဓမ္မ ဘယ်လို ခွဲဝေခံစားပေးရမလဲ။ မမအပေါ် ကျလာတာ ဓားတွေ၊ ကြိမ်တွေ ဆိုလျှင်တော့ သူ အသက်ပေးပြီးတော့တောင် ကာကွယ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါကို အချစ်ဟု ခေါ်ဆိုပါမည်ဟု ဆိုလျှင် အရွယ် ငယ်ငယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ မမကို

..

"ဗိုလ်ဝေး"

"ဗျာ"

"ခရေပန်းတွေ သီထားတာ ဘယ်နှကုံးလဲဟင် ... စကားကို ဆီလို အပေါက်ရှာတာလား"

"အကုန်ဆို ... အကုံးသုံးဆယ်တိတိ"

"အများကြီးပဲ"

"မမ ဝင်ငွေများများ ရအောင် ကြိုးစားထားတာလေ"

အဲဒီ အကုံးသုံးဆယ်ရဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထ လာပြီး ကော
က်သီနေရတယ် ဆိုတာ မမ သိစေချင်လိုက်တာ။ မမ မသိပေမယ့် အအိ
ပ်မက်တဲ့ မျက်လုံးကတော့ ဖန်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ မမရေ...။

အခန်း(၆)

"ခရေပန်းတွေ ... ခရေပန်းတွေ"

"ခရေပန်းတွေ ... ဝယ်သွားကြပါဦးနော် ခရေပန်းတွေ လန်းတယ် ... မွှေးတယ် ... ရင်အေးစေမယ် ... ခရေပန်းတွေ ... ခရေပန်းတွေ"

ဗိုလ်ဝေးအသံက ပိုကျယ်နေ၏။ အစက နှစ်ယောက်စလုံး မရဲတရဲ အော်ရောင်းနေပေမယ့် ခုကျတော့ ဗိုလ်ဝေးမှာ ပြေးရလွှားရ အော်ရဟစ်ရနှင့် ပျော်တောင် ပျော်သေးတော့သည်။ ဒေါ်သီတာက ကြည်မွေ့ကို သောက်မြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် အမိန့်ချလိုက်တာ ဒီလိုလူစည်ကားတဲ့ နေရာမျိုးမှာ လိုက်ရောင်းရမည်တဲ့ ။

တမင်တကာ ချိုးချင်နှိမ်ချင်လို့ တမင်ခိုင်းတာက အခု သူတို့ အတွက် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသလိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ ... သူများ ပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ ဆင်းရဲသား လူတန်းစားတွေရဲ့ ဘဝကို လေ့လာစာနာခွင့်တောင် ရသေးသည် လေ။ အချို့လူတွေကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အံ့သြသလို ငေးကြည့်သွားကြသည် ။ ပန်ရောင်းနေပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက အလန်းဇယားနှင့်ကိုး။

ကြည်မွေ့ကသာ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးတွေ ဝတ်လာပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက ဘယ်မှာ အဝတ်လဲခဲ့လို့ လဲ။ သူ့အတွေးက ပန်းတွေ ရောင်းကုန်ဖို့ အဓိက။ ဘယ်နေရာမှာ ပဲ ရောင်းရောင်း ပန်းတွေကုန်ဖို့ အဓိ

ကမဟုတ်ဘဲ ဒေါသီတာက တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် နေရာကို သတ်မှတ်ပေး တာ ဖြစ်နေတော့ ဗိုလ်ဝေးကလည်း အဘွားကို တစ်နေ့ တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ညာ၍ မမကို ကူညီနေရတာ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ သုခဘုံကလေးတစ်ခုကို ရောက်နေသလိုပါပဲ။

"ခရေ မွေးမွေးလေးတွေနော် ... ဝယ်သွားကြပါဦး"

"ဟိတ် ... ခရေပန်းသည် ... ခရေပန်း ဝယ်ချင်လို့ ဒီကိုလာပါဦး"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... လာပြီ ... လာပြီ"

ဗိုလ်ဝေးက လျင်ပါသည် ။ သွက်မှ သွက်၊ မြန်မှ မြန်၊ ခြေလှမ်းတို့ နှင့်

"ဘယ်နှကုံး ယူမလဲခင်ဗျ"

"ဆယ်ကုံးပေး"

"မြန်မြန်ကုန်အောင် များများ ဝယ်လိုက်ပါဟယ်... လူက ခရေပန်းတွေထက် ပိုလန်းပြီး ပိုမွှေးနေတာ မလိုက်ဘူး ... နှမြောစရာလေး"

"ခင်ဗျာ"

"မင်းသား ... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် "

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး"

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းတခါခါနှင့် ငြင်းလေတော့ ကားပေါ်က မချောတွေ ရယ်ကုန်ကြ၏။

"မသိဘူးလေ ... သူဝတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ပန်းရောင်းနေတာ မလိုက်ဖက်လို့ ပြောမိတာပါ ... ကဲ ... ပေး.. ပေး"

တော်တော် စပ်စုတဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား။ ဗိုလ်ဝေး ပန်းဖိုးပိုက်

ဆံယူပြီး သူတို့ ကားအနားမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
။ အင်း .. နောက်နေ့ကျ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ် တူအောင် အိမ်က ဘကြီး
တို့ ရဲ့ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီတွေ ငှားဝတ်လာမှ ပဲ ဖြစ်တော့မည်။ အဘွားသိမှာ
စိုးလို့ သူ အဝတ်မလဲခဲ့တာ။ ခုတော့ သူများ ပြောစရာ ဖြစ်နေပြီလေ။

"ပန်းတွေထက် လူကပိုလှတယ်။ အလုပ်နဲ့ လူ မလိုက်ဘူးကွာ
တကယ် ... တကယ်"

"ဒီမှာ "

"ဟင်"

"ရှင် ... ပန်းဝယ်မှာ လား ၊ လူကို ကြောင်မှာ လား။ လူက သည်းခံ
ပေမယ့် လက်ဝါးက သည်းမခံဘူးနော်"

"ဟ အစွာလေးပါလား။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ ... တို့ က ချစ်လို့
စတာပါကွ"

"ဘာရှင့်"

"ဒေါသဖြစ်ရင် အသက်တိုတတ်တယ် ချာတိတ်ရဲ့ "

"အခုပဲ သေသေ ရှင့်အပူလား"

"ပြည်တည်တည် မျက်နှာကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည်မွေ့ ထွက်
သွားမယ်လုပ်တော့ -"

"နေပါဦး ချာတိတ်ရဲ့ "

"အို ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ"

ကြည်မွေ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလေတော့ ကြည်မွေ့ ဒေါသဖြစ်သွား
လေသည် ။ လူပုံအလယ်မှာ တော်တော် အတင့်ရဲတဲ့ လူ။ မျက်နှာက ပါး

ကို ၁၆ စိတ်လောက် ကွဲအောင် ရိုက်ပစ်ချင်စရာ။ ကြည်မွေ့ လက်ကို ရုန်းနေပေမယ့် လွှတ်မပေးပေ။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ဗိုလ်ဝေး ဒေါသနှင့်အတူ မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်ပြီး မိုးကြိုး ပစ်သွားသည့်နှယ်။ ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွားပြီး ဒေါသက လက်မှာ အင်အားစုသွား၏။ ထိုလူ့အနားသို့ ရောက်သည် နှင့် ဒေါသက လက်ကို တွန်းအားပေးကား-

"ခွပ်"

"အ"

"ကဲကွာ"

"ခွပ်"

"အား"

တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာ လည်ထွက်သွားချိန်မှာ ဗိုလ်ဝေး မမလက်ကို သာ အမိအရ ဆွဲလျက်-

"မမ ...လာ"

"ဗိုလ်ဝေး"

"မြန်မြန်လာ"

ဗိုလ်ဝေး မမလက်ကိုဆွဲ၍ ပြေးလေတော့သည် ။ နောက်မှာ ဘာဖြစ် ကျန်ခဲ့သလဲ သူမသိပေ။ သိဖို့ လည်း မလိုပါဘူး။ အဓိကက သူတို့ လွတ်မြောက်ရေးဖို့ သာ ပြေးနေတာ မောရပန်းရမှန်းပင် မသိဘဲ လူရှင်းသည့် နေရာသို့ရောက်မှ အမော ဖြေဖြစ်ကြ၏။ အမောပြေပြီဆိုမှ

"မမ"

"ဟင်"

"ခုလို မမကို သူများ နှောင့်ယှက်တာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဟိုမိန်းမကြီးကို သတ်ချင်တယ် .. သိလား"

"ဘယ်မိန်းမကြီးကိုလဲ"

"ဘယ်သူ ရှိရဦးမှာ လဲ .. မမကို ခုလိုခိုင်းတဲ့ ဒေါ်သီတာကိုပေါ့။ ဓား တုံးတုံးနဲ့ မသေမချင်း ကြိတ်လှီးသတ်ပစ်ချင်တာ"

"မေမေ့ကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ က ငါ့ရဲ့ ကျွေးကျေးဇူးရှင်တွေပါ"

ဗိုလ်ဝေး လက်သီးဆုပ်၊ အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

"အဲဒီကျေးဇူးတွေ မရှိတော့အောင် ကျွေးထားတာတွေ ပြန်အန်ထုတ်လို့ ရရင် မမကို ကျော ထုပေးပြီး ပြန်အန်ထုတ်ခိုင်းတာ ကြာပြီ"

ကလေးဆန်စွာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောနေသော ဗိုလ်ဝေးကို ကြည့်ပြီး ကြည်မွေ့ မချီပြီးလေး ပြုံးလေသည်။ သူမအတွက်ကတော့ အကွပ်မရှိတဲ့ ကြမ်းလို ပရမ်းပတာ ဖြစ်ရမယ့် ဘဝထက်စာရင် အခုလို ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ မေတ္တာလောင်းရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ခွင့် ရနေတာကိုပဲ ကျေနပ်မိပါသည်။ ထိုးတဲ့ အရိပ်မှာ အခက်ကျိုးလို့ အရိုးပဲပိပိ၊ အရွက်ပဲ ဖုံးဖုံး အညွန့်မကျိုးဘဲ မြေကို ပြန်ညွှတ်ကျပြီး တွယ်ကုတ်ခွင့်ရရင် တော်ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည်မွေ့ သည်းခံခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး မေမေ မတော်တာတွေ ရှိလျှင်တောင် ဖေဖေက မျှော်ခေါ်ပြီး ကြည်မွေ့ ဘဝရှေ့ရေးကို လေပြေသွေးပြီး အေးချမ်းပေးနိုင်စွမ်း တွေ့ရှိသည် မို့

ကျေးဇူးတရားတွေ ဆပ်နိုင်သလောက် ဆပ်ခွင့်ရချင်သေးပါသည်။ ။

"မမ"

"ဘာလဲ ဗိုလ်ဝေးရယ်"

"မမကို ကျွန်တော် ကြိုတင် booking လုပ်စရာရှိတယ်"

"ဘာကို booking လုပ်မှာလဲ"

"ကျွန်တော်ပြောရင် မမ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ အဲဒါ ကတိပေး"

ကြည်မွေ့ တွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ -

"မမရဲ့ personal ကို မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် ပြောလို့ ရပါတယ်"

ဗိုလ်ဝေး လက်ဝါးချင်း ဖိပွတ်နေရင်း ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေသည်။ ။ ကိုယ့်အတွက် အချိန်ဟာ စောသေးပေမယ့် မမအတွက် အချိန်က နှောင်းပြီး ကိုယ်ကျန်ခဲ့ရမှာ ကို ကြောက်၏။ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာ ခပ်တွန့်တွန့် ရှိနေသေးသည် မို့ သူ အားမွေးဖို့ လိုဦးမယ်ထင်သည်။ ။ မမ စိတ်ဆိုးသွားရင်လို့ တွေးမိပြီး-

"ဒီနေ့တော့ မပြောသေးဘူး မမရာ .. ကျွန်တော် အားမွေးလိုက်ဦးမယ်"

"အမျိုးမျိုးပဲ"
